

Waarom niet

Van René Appel verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

<i>De derde persoon</i>	<i>Spanning & Retourtje Hato</i>
<i>Geweten</i>	<i>De advocaat</i>
<i>Loverboy</i>	<i>De kortste nacht</i>
<i>Schone handen</i>	<i>Verzwegen</i>
<i>Weerzin</i>	<i>Joyride & andere</i>
<i>Hittegolf</i>	<i>spannende verhalen</i>
<i>Van twee kanten</i>	<i>Dansen in het donker</i>
<i>Goede vrienden</i>	<i>Amsterdam Noir</i>
<i>Omnibus: De derde persoon, Zinloos geweld, Schone handen</i>	<i>(samengesteld door René Appel & Josh Pachter) Taalstukken</i>

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

René Appel

Waarom niet

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6235 4

© 2023 René Appel

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio

Omslagillustratie © Dave Wall / Arcangel

Foto auteur © Tessa Posthuma de Boer

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

1

De man loopt langs Tara en raakt haar lichtjes aan. ‘O, sorry, het is ook zo klein en hokkerig hier.’

‘Geen probleem.’

‘Het zou gek zijn als het wel een probleem was,’ zegt hij, met de nadruk op ‘probleem’.

Ze staan ongemakkelijk bijna tegen elkaar aan in het smalle, kleine gangetje voor de wc’s, die duidelijk niet zijn berekend op zo’n toeloop. Zaterdagavond, bijna twaalf uur, topdrukke. Het is warm, te warm, zeker in deze benauwde ruimte, waar een penetrant mengsel hangt van de geur – of liever de stank – van verschaald bier, urine, poep en bleekwater, die niet meer apart te herkennen zijn, en waar af en toe een vleug deodorant of parfum doorheen lijkt te waaien. Je kan ertegenaan leunen, zou David zeggen. Gelukkig dat er niet meer mag worden gerookt, dan was het hier alleen met een gasmasker vol te houden.

Twee jongens van een jaar of achttien komen grinnikend uit de mannen-wc. ‘Toen stond-ie daar te pissen, en toen...’ hoort Tara nog net. De andere jongen moet er uitbundig om lachen.

‘Hè, hè.’ Opluchting klinkt door in de stem van de man. Hij gaat de deur door met het plaatje van een gentleman met wandelstok en hoge hoed.

Achter de deur naar de dames-wc's, met een afbeelding van een vrouw met een lange hoepelrok die een parasol ophoudt, klinkt gesnik en gesnotter, en een stem die op bezwerende toon iemand toespreekt. Tara kan het niet verstaan. Alles blijft zo verborgen, bedenkt ze, alles gaat aan mij voorbij, stemmen, maar zonder inhoud, buiten mij om. Rare gedachte. Waarom schiet haar die te binnen? Ze wipt van haar ene op haar andere been – zoals vaker te lang gewacht. Nog steeds licht beschaamd gaan haar gedachten terug naar die keer dat ze tijdens een schoolreisje met groep acht in haar broek had geplast. Ze droeg ook nog een lichte broek, waardoor het duidelijk te zien was.

Ze schrikt op als de man het halletje weer in komt.

‘Sta je hier nog steeds?’

‘Ja, het schiet niet op.’ Ze spant haar spieren om de aandrang te weerstaan.

‘Bij die vrouwen-wc's is het altijd vol. Gelukkig hebben ze hier geen... hoe moet je dat tegenwoordig ook alweer noemen?’ Hij kijkt Tara vragend aan met opvallend helderblauwe, levendige ogen, maar ze reageert niet. ‘Uniseks toiletten, zeg maar,’ vervolgt hij. ‘Dan ben je als man meteen de... eh, de klos omdat je natuurlijk moet wachten op vrouwen die urenlang bezig zijn zich op te tutten, of ze staan te beppen alsof je dat niet beter in het café zelf kan doen in plaats van bij de wc's. Of te appen natuurlijk. Te beppen of te appen.’ Hij lacht om zijn eigen vondst.

Tara onderdrukt een glimlach. ‘Genderneutraal, heet zo'n wc. En is urenlang niet ontzettend overdreven?’

‘Absoluut, ik overdrijf graag een beetje.’

‘Ja, een beetje veel.’ Tara bedenkt dat ze nu een vriendelijk gesprekje heeft met een onbekende man, nota bene in het voorportaal van de wc's, waar je het liefst zo kort mogelijk verblijft en bij voorkeur met niemand een woord wilt wisselen.

Gelukkig, er komt een meisje uit de vrouwen-wc. Voor ze naar binnen gaat, knikt Tara de man even toe. Hij knipoogt, alsof hij een geheimpje met haar deelt.

In een hoek naast de wasbak zit een meisje met uitgelopen of uitgesmeerde make-up luid snikkend op haar hurken tegen de wit betegelde wand. Haar stilettohakken liggen voor haar. Twee vermoedelijke vriendinnen seconderen haar, een van hen met een pakje zakdoekjes in de hand, de andere heeft een arm om haar schouder geslagen.

‘Hij...’ weet het huilende meisje net uit te brengen. Daarna: ‘Hij... hij belde en...’. De rest van wat ze wil zeggen, verdrinkt in haar tranen.

De scène doet Tara denken aan die keer op de middelbare school toen een klasgenote tegen de regels in op haar telefoon keek en onmiddellijk in huilen uitbarstte. Madelon heette ze. Ze had een sms’je gekregen waarin haar vriendje het uitmaakte. Hoelang geleden was dat ook alweer? Zo’n vijftien jaar waarschijnlijk, toen je nog sms’jes verstuurde. De lafaard durfde het natuurlijk niet in haar gezicht te zeggen. Madelon was huilend de klas uit gelopen, twee vriendinnen achter haar aan.

Ze gaat een leeg wc-hokje in. Met een zucht van opluchting plast ze... Hè, geen wc-papier. Op de vensterbank onder het raampje staat geen reserverol. Op de vloer alleen de onvermijdelijke pleeborstel.

In de ruimte voor de wc-hokjes is niets veranderd. Het meisje huilt onafgebroken, soms met gierende uithalen, haar vriendinnen nog altijd een en al bezorgdheid naast haar. Tara wast haar handen. Ze heeft zin om een paar handen koud water in haar gezicht te gooien om zich wat op te frissen, maar dan ruïneert ze haar make-up. Hoeveel wijntjes heeft ze nu gehad? Bij het eten, samen met Babs, twee glazen, en hier? Twee

of drie? Zeker geen vier. Als David er niet bij is, drinkt ze vaak te veel, alsof ze zijn afwezigheid alcoholisch moet compenseren. David... die zit nu waarschijnlijk in een Duits café met die andere mannen uit zijn elftal liters bier naar binnen te gieten. Waar die mannen dat bier allemaal laten! Juist dit weekend vindt de jaarlijkse uitwisseling met een team uit Fürstengau plaats, hun zogenaamde zustergemeente. Of is het broedergemeente? Uitgerekend dit weekend. Maandag is ze jarig, maar ze had vandaag een feestje voor vrienden willen geven. En maandag is bestemd voor de familie. Vanmiddag heeft ze al de boodschappen gedaan voor een klein feestmaal met haar ouders, broer en schoonzus, waar ze nu al tegen opziet. 'Dan ben ik er weer, Taar,' had David gezegd. Ja, dan wel, maar vandaag niet. In plaats van een feestje thuis was ze met haar vriendengroep naar café Stadsliefde gegaan, min of meer hun stamkroeg.

Ze kijkt even naar het meisje. Ouder dan achttien is ze zeker niet. Ja, dan is het verdriet overweldigend groot, dan lijkt het of zo'n rotjoch je voor eeuwig en altijd in het ongeluk heeft gestort. Hoe vaak heeft ze zelf niet gehuild om Jochem? Babs, toen al haar beste vriendin, noemde hem Yoghurt. Die bijnaam nam Tara graag over toen hij het had uitgemaakt op de botte manier waarop jongens het alleenrecht lijken te hebben, alsof ze je een gevoelige trap na willen geven. Elke keer dat ze die zuivelnaam gebruikte, brokkelde er weer een stukje af van het verdriet dat als een dikke klont in haar maag leek te liggen, waardoor ze nauwelijks een hap door haar keel kon krijgen. Haar moeder, die zich ernstige zorgen maakte, kwam zo'n beetje elke avond op de rand van haar bed zitten voor het beruchte 'goede gesprek tussen moeder en dochter'. 'Zeg me dan wat er aan de hand is. Ik probeer je alleen maar te helpen.' Hoe vaak heeft ze die woorden niet gehoord? 'Laat me nou maar,'

was haar standaardreactie. ‘Er is echt niks aan de hand.’

Naast zich ziet ze een zwarte vrouw met een enorme afro. ‘Mag ik er even bij?’ vraagt de vrouw.

Tara kijkt haar aan en realiseert zich dat ze zomaar wat voor de spiegel heeft staan mijmeren. ‘Sorry.’

‘Met je gedachten ergens anders?’

‘Ja, ik denk ’t.’

Ron staat aan de hoek van de bar. Vanaf dat punt kan hij het gangetje naar de wc’s goed in de gaten houden. Na een paar minuten komt ze naar buiten. Hij beweegt zich zo onopvallend mogelijk in haar richting. Zonder zijn kant uit te kijken, voegt ze zich bij drie vrouwen en twee mannen die als een groepje in een hoek van het café staan. Vrienden en vriendinnen zo te zien, een clubje, meer vrouwen dan mannen, dus misschien... Er wordt gepraat en gelachen. De wc-vrouw, zoals hij haar voorlopig in gedachten noemt, staat tussen twee andere vrouwen. Dikke kans dat ze hier is zonder vriend, partner of wat dan ook. Alleen naar het café, om een beetje feest te vieren nu het weer mag, misschien op zoek naar iemand. Eeuwig en altijd zijn er mensen zoekende – zeker nu corona zich koest houdt.

Ze heeft een strakke rode jurk aan, aan de voorkant zo laag uitgesneden dat de welvingen van haar borsten heel goed te zien zijn. Ze praat met de vrouw naast haar, de hoofden dicht bij elkaar. Rooie Jurk, zoals hij haar nu liever betitelt, zet grote ogen op terwijl de andere vrouw met heftige gebaren iets vertelt. Rooie Jurk lacht met haar roodgestifte mond wijd open. Prachtige mond, mooie lippen. Daar zou hij... Boven de muziek en al het andere caférumoer uit klinkt haar schaterlach. Ron glimlacht onwillekeurig mee. Misschien zijn die twee vrouwen wel een stel, je weet het tegenwoordig niet. Dat zou jam-

mer zijn. Maar hoe ze naar hem keek, net in dat portaalje, daar zat iets in, dat was meer dan een neutrale blik, dat betekende iets. Zijn intuïtie laat hem zelden in de steek. De vrouwen stoten elkaar aan, blijven lachen. Hij schuift voorzichtig in haar richting.

Ze houdt haar lege glas omhoog en lijkt aan de anderen in haar groepje te vragen of ze nog iets willen drinken. Ze loopt naar de bar. Ron drinkt met grote slokken zijn glas leeg en gaat vrijwel naast Rooie Jurk staan, met de nonchalante houding van iemand die daar puur toevallig terecht is gekomen. Ze doet een poging de aandacht van een van de barkeepers te trekken. Voorlopig lijken die haar te negeren, bezig met glazen spoelen, biertjes tappen en afrekenen – spitsuur in het café. Twee mannen op een kruk voor de toeg zitten haar in de weg en ze heeft er kennelijk moeite mee om zich boven alle cafédecibellen uit te laten horen. Nu heeft ze hem in de gaten. In haar ogen licht iets op. Hij knikt haar toe, probeert vriendelijk, belangstellend te kijken. Ze glimlacht naar hem. Die kleine aanmoediging heeft hij net nodig. ‘Wil je iets bestellen?’

Ze zegt iets wat hij maar half verstaat. Hij wenkt haar iets dichterbij.

‘Ze horen me niet,’ zegt ze, haar mond dicht bij zijn oor. ‘t Is ook zo’n herrie.’

‘Wat wil je?’

‘Eh... twee fluitjes, één witbier, twee witte wijn en één cola.’

Hij wringt zich tussen twee mannen en leunt tegen de bar.

‘Hé, ga je lekker?’ vraagt een van hen, een reusachtige kerel met brede schouders, een kaalgeschoren hoofd en diepliggende ogen. Boven zijn T-shirt kruipt de tatoeage van een slang omhoog. Hij heeft een opvallend hoge stem. Misschien doet hij zijn best om die op alle mogelijke manieren te compenseren.

‘Alleen wat bestellen, als je ’t niet erg vindt.’

‘Nee, niet erg, maar je kan wel even beleefd vragen of je d’rbij mag, dan hoeft je me geen beuk te geven.’

Een beuk? zou Ron willen vragen, maar het lijkt hem beter geen olie op het vuur te gooien. ‘Sorry, zou ik er misschien even bij mogen om iets te bestellen voor deze dame?’

De kale knikt en schuift onwillig een paar centimeter op.

Ron plaatst de bestelling, en vraagt meteen om een biertje voor zichzelf. ‘Dat ene biertje is voor mijn rekening, op naam van Ron, de rest voor haar.’

De drankjes worden op een dienblad aangereikt. De barkeeper vraagt niet naar haar naam. Kennelijk is ze hier bekend. Ron geeft haar het blad en neemt zijn glas ervan af. ‘Proost.’

‘Ja, proost,’ zegt ze zonder een glas in haar hand.

Een appje van David. Twee woorden: ‘*zum Wohl*. Met vier uitroeptekens erachter en een fotootje van David met een enorm glas bier. Misschien wel een halve liter. Typisch voor een Duitse *Bierstube*. Of had zo’n biercafé een andere naam, is het misschien een *Bierkeller*? Even overweegt ze een appje terug te sturen, ze houdt haar smartphone al in de selfiestand, maar besluit dan niet te reageren. Dit was volgens David het enige mogelijke, geschikte weekend voor hun jaarlijkse uitwisseling met Sportverein Fürstengau, alle andere data waren afgevallen. Ze zouden er een wedstrijd spelen en verder natuurlijk veel drinken. Of twee wedstrijden? Het is uit haar geheugen weggezakt in het zompige moeras vol voetbalwederwaardigheden van David. Volgend jaar komt een elftal uit Fürstengau dan weer hier, uiteraard opnieuw een weekend met voetbal en veel bier en mannen onder elkaar. Dat hij de meeste zaterdagen de halve dag weg is, heeft ze allang geaccepteerd, evenals de

trainingsavonden, maar dat dit er dan weer bij komt... ‘Tweeenvijftig weekenden in een jaar en juist dít weekend moet je naar Duitsland,’ had ze hem voorgehouden. ‘Oké, ik begrijp dat je teleurgesteld bent, maar het kon echt niet anders. Verzetten lukte echt niet. En trouwens, maandag ben ik er weer.’ ‘Ja, wat heb ik daar nou aan?’ Ze had allang begrepen dat niet meegaan voor David onbespreekbaar was, maar weigerde om in te binden en haar boosheid voor zich te houden.

Tara proost met de anderen. Ze neemt een flinke slok wijn, een tweede slok.

Sophie vraagt hoe het opknappen van hun badkamer vordert.

‘Dat is gauw verteld,’ zegt Tara, ‘dat staat allemaal stil. Je weet toch, al die bouwvakkers komen om van het werk na corona. Zo’n verbouwinkje, dat is klein bier voor ze, daar halen ze hun neus voor op.’

‘Jullie kunnen toch nog wel douchen?’

‘Ja, gelukkig wel.’

Geraldien begint een rampverhaal over de verbouwing van het huis van haar zus.

‘Hou op,’ zegt Tara. ‘Ik wil er niets meer over horen. Straks wordt het bij ons ook nog zo’n puinhoop, met lekkages en al.’

Dan vertelt Babs over haar werk bij de krant. Voor *De Nieuwe Koerier* schrijft ze vooral over misdaad en alles wat daarmee samenhangt. Ze had net de ouders geïnterviewd van een meisje dat zes jaar geleden was vermoord. De moordenaar was onlangs vrijgekomen. De ouders waren geschokt. ‘Vervroegd,’ zegt Babs. ‘Hij heeft net vijf jaar gezeten. Was minderjarig toen hij die moord pleegde en daarom kreeg hij maar twee jaar, het maximum, en daarbovenop een soort jeugd-tbs. Na drie jaar mocht-ie de maatschappij weer in. En die ouders zijn er hele-

maal kapot van. “Wij hebben levenslang,” zeggen ze.’

‘Kan ik me voorstellen.’

‘Het is natuurlijk een kanjer van een cliché, maar het is zoals met zoveel clichés... het klopt wel.’

Babs werkt ook aan een reportage over een hondenfokkerij en de schandalige toestanden daar. ‘Ze willen steeds meer puppy’s, alleen maar om voor flinke bedragen te verkopen. Het zijn helemaal geen dierenliefhebbers, het is pure commercie, heel veel geld binnenhalen, daar is het ze om te doen. In feite is het gewoon crimineel.’

Allemaal vinden ze het een schande. Otto begint aan een verhaal over een buurman die net een hond heeft gekocht. Er wil iemand langs met een blad vol glazen. Tara doet een stap opzij en komt naast de man te staan die ze bij de wc’s heeft gezien en die de drankjes voor haar bestelde.

‘Jij weer?’ zegt hij.

‘Ja, ik weer.’

‘Ik wil niet brutaal zijn, maar hebben jullie iets te vieren of zo?’ Hij knikt in de richting van Babs en de anderen.

‘Ja, ik vier vandaag m’n verjaardag.’ Ze heeft het al gezegd voor ze er goed en wel over heeft nagedacht. Wat heeft deze man, die zich een beetje opdringerig gedraagt... nou ja, misschien wel iets meer dan een beetje... Wat heeft die met haar verjaardag te maken?

‘Gefeliciteerd!’ zegt hij met een brede glimlach. ‘Jammer genoeg ben ik mijn cadeautje vergeten, maar misschien kan ik je een drankje aanbieden.’

‘Dank je, heel vriendelijk, maar ik heb nog.’ Ze houdt haar glas omhoog.

‘Dan heb je er een van me tegoed.’

Ze knikt. Babs staat met Otto te praten. Geraldien, haar

vriend Jasper en Sophie komen op haar af.

‘Was gezellig,’ zegt Geraldien. ‘Jammer dat David er niet bij was, maar ja...’

Zout in de wond, misschien wel peper, denkt Tara, of zout en peper, maar ze slikt de woorden die al voor in haar mond liggen in. ‘Jullie gaan al? Het is pas... even kijken... nog geen halfeen.’

‘Morgenochtend om tien uur tennissen. Enkel en dubbel, en ik heb na die griep al geen geweldige conditie.’

Tara drinkt haar glas leeg. ‘Ik zíé straks nog dubbel.’

‘Ach, je bent maar één keer jarig,’ zegt Babs.

‘Ja, maar volgend jaar weer een keer en dan weer, enzovoort, enzovoort, tot ik mijn kist in mag.’

Iedereen lacht.

David houdt zijn telefoon bij de hand. Geen reactie van Tara op zijn appje. Geen fotootje van haar met een glas wijn. Ze heeft er duidelijk de pest over in dat hij dit weekend naar Fürstengau is gegaan. ‘Waarom is dat voetbal zo belangrijk voor je?’ Die eeuwige vraag, die ook geregeld in het weekend wordt gesteld als hij bijvoorbeeld niet mee kan naar een verjaardag van een familielid omdat hij een wedstrijd heeft. Of op vrijdagavond als hij niet naar een of ander feestje wil en graag zo nuchter mogelijk op tijd naar bed gaat, omdat hij zaterdag moet spelen. Elke keer weer heeft hij het idee dat hij zich moet rechtvaardigen.

Er komen nieuwe, volle bierglazen langs. Die Duitsers, die weten beter dan wie ook wat drinken is. David doet niet meer zijn best om hen bij te houden. Als het om de bierconsumptie gaat heeft SV Fürstengau in ieder geval glansrijk gewonnen.

Brian stoot hem aan en wijst naar Davids telefoon. ‘Bericht van het thuisfront?’

‘Het thuisfront houdt zich stil.’

‘Net zo makkelijk.’

‘Misschien wel stilte voor de storm.’

‘Je weet maar nooit. Vrouwen...’ Brian kijkt hem veelbetekend aan.

Ron voelt zich wat ongemakkelijk, alsof hij ergens is binnengedrongen waar hij niet echt thuishoort. Toch blijft hij staan omdat hij ziet, omdat hij vóélt dat er kansen zijn, en zijn intuïtie bedriegt hem zelden of nooit. Zoals ze reageerde toen hij aanbood voor haar te bestellen, zoals ze niet helemaal naar haar vrienden toe gedraaid staat, maar de indruk wekt hem bij het groepje te willen betrekken. Ze keerde hem zeker niet de rug toe. Nu is het zaak voorzichtig te blijven opereren. Geen haast. Uit ervaring weet hij dat vrouwen daar niet op gesteld zijn. Niet zoals bij het wielrennen, erop en erover, nee, dat zeker niet. Langzaam maar gedecideerd kleine stukjes terrein veroveren, tot je zomaar bent waar je wilt zijn, de perfecte uitvalsbasis. Van haar groepje zijn er, behalve jarige Rooie Jurk, nu nog twee mensen over. Die zijn aan een vrijgekomen tafeltje gaan zitten. Er is geen derde stoel beschikbaar. Ze blijft staan en kijkt wat in het rond, alsof ze iemand zoekt. Een uitnodiging aan hem om initiatief te nemen?

Er komt een jonge vrouw langs met een behuïld gezicht. Ze wordt ondersteund door twee vriendinnen. ‘Die heeft betere avonden gehad,’ zegt hij.

Rooie Jurk wendt zich tot hem, alsof ze verrast is. ‘O, je bent er nog.’

‘Niet weg te slaan.’

‘Dat zie ik.’ Ze neemt de laatste slok uit haar glas. ‘Ik ga ook maar ’s naar huis.’

‘Eén wit wijntje?’ vraagt Ron. ‘*One for the road?*’

Ze lijkt even te twijfelen, kijkt op haar horloge en zegt dan tot zijn opluchting: ‘Ach, waarom niet?’

‘Chardonnay of sauvignon blanc?’ Hij weet dat dat in dit type café meestal de keuze is.

‘Sauvignon blanc.’

Babs zit met Otto te praten. Hij vertelt over een conflict op zijn werk. ‘Maar niks over schrijven, hoor. Mijn baas leest de krant ook.’

Babs luistert maar half. Otto heeft een wat zachte stem, waarmee hij moeilijk boven het cafégedruis uit komt. Ze kijkt naar Tara. Die gaat voor de bijl, denkt ze. Zoals ze met die onbekende man staat te praten. Niet zomaar vriendelijk, nee, die vriendelijkheid is slechts een dun laagje en daaronder zit iets anders, iets wat ze kent uit eigen ervaring.

‘En toen was-ie dat hele bestand kwijtgeraakt,’ zegt Otto. ‘Zomaar, alsof het in een zwart gat was verdwenen.’

Babs glimlacht.

‘En toen wou-ie een ander de schuld geven, maar toen hebben we...’

De man, de vreemdeling, heeft een glas witte wijn voor Tara gehaald. Hij heeft bier. Ze proosten, kijken elkaar aan. De man zegt iets, Tara lacht. Die lach lijkt Babs veelzeggend. Uit eigen ervaring, soms duur betaald, weet ze hoe het gaat. Het is iets wat je misschien niet wilt, tenminste als je er min of meer rationeel over nadenkt, maar het probleem is juist dát je niet nadenkt, geen voors en tegens afweegt, geen plussen en minnen langsloopt om tot een beredeneerde conclusie te komen. Je láát niet iets gebeuren, maar er gebeurt iets met jóú. Zou dit de wraak van Tara worden? Eigen schuld, dikke bult, David.

Stom rijmpje, alsof ze een kind uit Tara's klas is. Babs glimlacht om het toneelstukje dat voor haar neus wordt opgevoerd.

'Zo leuk was het anders niet,' zegt Otto. 'Die promotie... nou, die kan ik dus wel schudden.'

'Waardeloos voor je, Otto, echt waardeloos.'

'Ja, zwaar kut.'

'Maar je komt dus niet hier vandaan,' zegt Tara.

'Nee, ik woon in Zelhorst, hier zo'n...'

'Ik weet waar Zelhorst ligt.'

'Ja, natuurlijk weet je dat. Het wereldberoemde Zelhorst, met al z'n attracties, bezienswaardigheden en festiviteiten, wie kent het niet?'

'En hoe kom je vanavond dan in dit café terecht?'

'O, toeval. Ik was bij een vriend die ik nog ken van... ja, ja, ga er maar langs... die vriend, met wie ik vroeger op school zat, hij is hiernaartoe verhuisd. Peter Verdaasdonk, misschien ken je hem wel. Hij woont hier vlakbij.'

'Nee, nooit van gehoord. Er wonen hier ook iets meer mensen dan in Zelhorst.'

'Hij wou dat ik bij hem wat kom stuken. Ik ben stukadoor. Vanavond heb ik alles opgenomen. Misschien dat ik er over een week of twee aan kan beginnen. Ik was hier met hem, maar hij moest wat eerder weg. Dus... eh...'

'Dus wat?' vraagt Tara.

'Nee, niks, maar... eh, toen raakte ik met jou in gesprek en nou sta ik hier nog.'

'Als je weg moet, moet je het zeggen, hoor. Ik hou je niet vast.'

Hij lacht. 'Ik zou er anders niks op tegen hebben als je dat wel deed.'

Tara besluit dat ze die laatste opmerking niet heeft gehoord. 'Jij bent dus stukadoor?'

‘Ja, en tegelzetter. En jij?’

‘Voor die vriend van je moet je dus wat stukadoren?’

‘Ja, ik heb hier eigenlijk nooit een klus, veel te ver weg en ik heb genoeg te doen, meer dan genoeg, maar voor een ouwe schoolvriend maak ik graag een uitzondering.’

Tara vraagt zich af of het mogelijk is om ook zo’n uitzondering te worden. Ze hebben nog steeds geen stukadoor kunnen vinden die tijd wil vrijmaken voor zo’n relatief kleine opdracht. Dan kon die badkamer eindelijk eens worden opgeknapt.

Vanaf de bar klinkt een bel. Een van de barmannen roept ‘Laatste ronde!’ en om te laten zien dat het nu echt over en uit moet zijn, knipt hij een sterke lamp boven de bar een paar keer aan en uit.

Tara kijkt om zich heen en loopt naar Babs en Otto, die hun jas al hebben aangetrokken. ‘Jullie gaan?’

Babs knikt. ‘Jij blijft nog even?’

‘Nee, ik ga ook zo naar huis.’

‘Oké, wel een net meisje blijven, hoor!’ zegt Babs op een nadrukkelijk komische manier.

‘Tuurlijk, je kent me toch.’

Ze geven elkaar twee zoenen op de wang.

Tara zet haar vuist tegen die van Otto. ‘Tot ziens, Otto, nogmaals bedankt voor je cadeautje.’

Babs fluistert nog even: ‘Leuke man. Je gaat toch geen stoute dingen doen?’

‘Doe niet zo gek.’

‘Nog eentje om het af te leren?’ vraagt de man zodra Tara weer tegenover hem staat.

‘Ben je niet met de auto?’

De man knikt. ‘Bijna alleen maar rechte weg. Ik kan het met mijn ogen dicht rijden.’

‘Nee, ik haak af,’ zegt ze. ‘Meer drank, dan zou je me naar huis moeten dragen.’

‘Daar zou ik niet moeilijk over doen.’

Tara weifelt even. Dan zegt ze: ‘Nee, beter van niet, anders ben ik morgen een half mens.’ Daarna loopt ze naar de kapstok en pakt haar jas. Als ze de man weer passeert zegt ze: ‘Tot ziens.’

Aan de bar betaalt ze haar rekening en geeft een forse fooi. ‘t Was weer gezellig.’

‘Oké! Bedankt.’

Enmaal buiten moet ze een paar keer knippen met haar ogen en scherp focussen, anders blijft het beeld troebel. De man met wie ze net stond te praten, is nergens meer te zien. Ze worstelt met haar jas, heeft moeite de tweede mouw te vinden. Als de man uit het café vanuit het niets opduikt, slaakt ze een gilletje van schrik.

‘Zal ik je even helpen?’

2

Ze doet de voordeur open, wankelt een beetje – die verdomde hoge hakken ook – maar vindt gelukkig steun bij de deurpost. Dan stapt ze naar binnen. Alsof ze het hebben afgesproken, volgt hij haar.

‘Maar... eh, ik weet niet of ik dit nou...’

‘Waarom niet,’ zegt de man. Het klinkt meer als een mededeling dan als een vraag.

Tara zoekt naar andere, duidelijkere woorden. Ze heft een hand op. ‘Eh... misschien is het beter als... Ik wil niet...’ Dit gaat alleen maar problemen opleveren, problemen waar ze niet tegen is opgewassen, zeker nu niet. Een man, wat moet ze ermee? Voordat je het goed en wel in de gaten hebt, wordt zo’n situatie ongemakkelijk en gecompliceerd. Seks met een vreemde is wel het allerlaatste waar ze zin in heeft. ‘Ik red het nu verder prima. Bedankt en tot ziens.’

Hij heeft de deur al achter zich gesloten. ‘Straks stort je van de trap. Ik help je even naar boven en dan peer ik hem weer.’

‘Dat kan ik best alleen. Jouw hulp is nergens voor nodig.’ Ze kijkt naar boven; de trap lijkt oneindig lang. Het liefst zou ze hier even gaan zitten om op adem te komen, misschien zelfs om een dutje te doen.